

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Česká obec sokolská**, IČO: 00409537
se sídlem Praha 1, Újezd 450/40
zastoupený JUDr. Františkem Vyskočilem, Ph.D., advokátem
se sídlem Praha 1, Voršilská 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 471/1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2022 č.j. MK 68020/2022 OPP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče (dále též „MHMP OPP“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 6. 2022 č.j. MHMP 1182033/2022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla vyslovena nepřipustnost navržených úprav ve věci revitalizace budovy č.p. 450 a novostavby na pozemku parc. č. 315, k. ú. Malá Strana, Újezd 40, Všehrdova 16, Praha 1, která je nemovitou kulturní památkou zapsanou v památkové rezervaci v hlavním městě Praze, prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hl. m. Praze (dále též „PPR“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předeslal, že v závazném stanovisku vydaném podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“) správní orgán státní památkové péče vyjádří přípustnost nebo nepřípustnost přípravy nebo provedení zamýšlených prací, tj. zda jsou zamýšlené práce z hlediska zájmů památkové péče přípustné či nikoli, a pokud ano, za jakých podmínek (případně bez podmínek). Účelem závazného stanoviska je ochrana hodnot chráněných státní památkovou péčí, v posuzované věci kulturně historických hodnot budovy, prohlášené kulturní památkou a hodnot památkové rezervace v hl. m. Praze, ve které se objekt nachází. Konstatoval, že objekt je nemovitá kulturní památka chráněná ve smyslu památkového zákona. Vzhledem ke skutečnosti, že stavba spolu s pozemkem, na kterém má vzniknout novostavba, se nacházejí rovněž na území Pražské památkové rezervace, vztahují se na stavební úpravy této stavby rovněž ustanovení nařízení vlády č. 66/1971 Sb. Památková rezervace v hlavním městě Praze představující historické jádro Prahy byla v roce 1992 rovněž zařazena do Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO.
3. Předmětem památkové ochrany kulturních památek je objekt jako celek, zejména jeho hmotové a dispoziční uspořádání, architektonická kompozice a historické vodorovné a svislé nosné konstrukce, i veškeré autentické konstrukce a prvky nenosné a výplňové, a to včetně všech autentických historických prvků a detailů.
4. Žalovaný uvedl, že písemné vyjádření Národního památkového ústavu, ú. o. p., v Praze (dále jen „NPÚ“) je podkladem pro správní rozhodnutí, který si orgán státní památkové péče v řízení o vydání závazného stanoviska opatřit musí, tj. jedná se o podklad obligatorní. Správní orgán však není jeho obsahem vázán a je povinen jej hodnotit stejně jako další důkazy podle zásady volného hodnocení důkazů. Postup MHMP OPP, který dospěl v řízení o vydání závazného stanoviska k opačnému závěru než odborná organizace státní památkové péče a který svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnil, je plně v souladu se správním řádem.
5. V tomto případě MHMP OPP vyhodnotil dvě podmínky stanovené NPÚ, podle kterých bude prověřena možnost provedení hmotových korekcí novostavby věže včetně jejího možného snížení a bude zachován rozdíl mezi platem brány a terasou před zahradním průčelím v rozsahu alespoň tří schodů, jako podmínky, které nejsou základními podmínkami pro provádění navržených prací, nýbrž vyslovují nepřípustnost záměru, protože představují odlišné řešení, než které je obsaženo v předloženém návrhu. Žalovaný se s tímto hodnocením správního orgánu I. stupně ztotožnil, neboť podmínkami, stanovenými pro přípravu nebo provedení prací, nelze měnit předmět řízení. Pokud tedy NPÚ v písemném vyjádření zmiňuje hmotovou korekci věže, včetně jejího snížení a zachování rozdílu mezi platem brány a terasou, vyslovuje vlastně požadavek na jiné než předložené řešení.
6. K odvolací námitce, že k hmotové korekci již došlo a žalobce na základě doporučení Památkové rady z jejího zasedání dne 22. 4. 2021 studii upravil, žalovaný konstatoval, že tato skutečnost nevyplývá ani ze správního spisu ani z písemného vyjádření NPÚ. Dodal, že by bylo v rozporu s pravidly logického uvažování, aby NPÚ ve svém písemném vyjádření požadavek na úpravy, které by již byly do návrhu zapracovány, znovu uváděl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

7. Žalovaný rovněž poznamenal, že pokud žalobce studii na základě doporučení Památkové rady upravil, není zřejmé, z jakého důvodu se v rámci seznámení s podklady pro rozhodnutí, neohradil vůči té části písemného vyjádření NPÚ, které uvedené úpravy opětovně požaduje. Součástí správního spisu není žádný dokument prokazující archeologický průzkum a jeho závěry.
8. K odvolání týkající se zastínění Michnova paláce žalovaný uvedl, že Pražská památková rezervace představuje vyšší kategorii ochrany památkově chráněného území. Historická skladba památkové rezervace je obvykle kompaktní, bez rušivých zásahů a charakter staveb jednoznačně udává charakter celému území. Z hlediska památkové péče jde o území homogenní, vyžadující přísnou ochranu. U jednotlivých staveb v památkové rezervaci je předmětem ochrany jejich dochovaný původní objem včetně tvaru střechy a zejména zachované původní ztvárnění fasád včetně architektonických detailů. Z památkového hlediska je proto nutno chránit nejpozoruhodnější fasádu Michnova paláce (zahradní křídlo), která by byla novostavbou zcela zastíněna.
9. Ohledně dálkových a blízkých pohledů žalovaný uvedl, že střechy objektů tvoří součást kulturního dědictví a jejich význam je obzvláště silný, kde je přímo ochrana střešní krajiny stanovena sledovaným kritériem jejího zapsání. Střechy mají hodnotu nejen historického dokumentu, ale i výrazně architektonickou, spoluvytvářejí hodnotnou podstatu objektů a jejich kompozice, tvořící základní kámen výstavby městských bloků. Odpovídající podoba střechy je u současného vzhledu fasád rovnovážná. Střechy jsou součástí vysoce hodnotného urbanistického prostředí Malé Strany. Z dálkových pohledů (Petrínská věž, věže Karlova mostu) by byla mimo jiné vidět plochá střecha objektu, která je v tomto místě cizorodá. Důležité jsou i pohledy od řeky a z parku Kampa, kdy zvláště v nočních hodinách by byl objekt patrný.
10. Žalovaný zdůraznil, že významný podíl při posuzování přípustnosti záměru závazným stanoviskem má správní uvážení. Skutečnost, že žalobce má na věcné hodnocení jiný názor, neznamená, že závěry orgánu památkové péče jsou nezákonné a nesprávné. Žalovaný shledal, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a správní orgán I. stupně při posuzování přípustnosti záměru nevybočil nepřipustným způsobem z mezí správního uvážení daného zákonem.
11. Žalobce v žalobě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu uvedl, že ačkoli má napadené rozhodnutí 14 stran, samotné odůvodnění se nachází toliko ve čtvrtém odstavci odspodu na straně 11.
12. Podle žalobce není zřejmé, na základě jaké úvahy žalovaný dospěl k závěru, že hmotová korekce je totéž jako požadavek na zcela jiné řešení. Již sám pojem „korekce“ odkazuje k původnímu řešení. Korigovat lze pouze něco existujícího. Pojem korekce se proto nemůže významově vztahovat k něčemu, co by mělo teprve vzniknout. Nemůže tedy ze své podstaty nabýt významu vztahujícímu se k požadavku na zcela jiné řešení.
13. Žalobce namítl, že požadavek na hmotovou korekci byl do studie již zapracován, a nemůže mu být proto kladen za vinu. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně zjevně rozhodoval podle

staré verze studie a nikoli podle aktuální, naposledy mu k rozhodnutí předložené. Jde o pochybení NPÚ, nikoli o rozpor s pravidly logického uvažování, jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí.

14. Dále namítl, že není jasné, jak by mohl archeologický průzkum probíhat, když dosud nebylo vydáno stavební povolení a žalobce nemůže zasahovat do pozemků a staveb, což je podmínkou provedení archeologického průzkumu. I tato část napadeného rozhodnutí je proto nepřezkoumatelná.
15. Žalobce namítl rovněž, že ve spisu neexistuje žádný podklad pro žalovaným uvedené závěry o dálkových pohledech a dále je takový závěr naprosto mylný a v rozporu se skutečností.
16. Žalobce dále shrnul chronologii celé věci a konstatoval, že z celého přehledu, podpořeného dokumentací, jakož i e-mailovými zprávami, je patrné, že správní orgány jednak zkreslují obsah správního spisu a dále obsah i charakter vznesených požadavků či podmínek a jejich průběžné zohledňování a zapracování do návrhu studie.
17. K údajnému nesplnění podmínky č. 4, podle které má být prověřena možnost hmotových korekcí novostavby věže včetně jejího možného snížení, žalobce namítl, že se jedná o čistou dezinterpretaci této podmínky. V podmínce se stanoví prověření možnosti hmotové korekce, nikoli požadavek hmotové korekce. Nadto ke hmotové korekci již došlo a bylo jednoznačně konstatováno, že návrh studie je v podobě z památkového hlediska přijatelný. Správní orgán podle žalobce pominul, že pasáž týkající se podmínky č. 4 se vztahuje k jednání konanému dne 22. 4. 2021, po kterém došlo k úpravě studie v navrženém směru, přičemž správní orgán již rozhodoval o upraveném návrhu studie, v němž je hmotová korekce provedena.
18. Rovněž konstatování správního orgánu I. stupně, že *„Památková rada dále doporučila nezvyšovat niveletu terasy a snížení absolutní výšky věže, což představuje odlišné řešení, než které je obsaženo v předloženém návrhu“*, je dle žalobce zjevně mimo realitu, neboť po jednání Památkové rady dne 22. 4. 2021 žalobce upravil návrh tak, že ponechány byly stávající tři stupně za vstupní bránou ze Všehrdovy ulice, čímž byl zachován rozdíl mezi platem brány a terasou. Touto úpravou zároveň došlo k dalšímu snížení absolutní výšky věže, protože se snížila nástupní úroveň z cvičební zahrady, tzn. došlo k dalšímu snížení objektu lázní.
19. Žalobce zdůraznil, že Památkové radě byla prezentována upravená studie ve verzi 04/2021, přičemž správnímu orgánu byla podána upravená verze podle doporučení Památkové rady 07/2021.
20. Namítl dále, že archeologický průzkum poptal a nikdy nebylo zpochybněno, že by snad před zpracováním další fáze projektu neměl proběhnout.
21. Za lichou označil argumentaci žalovaného týkající se zastínění průčelí Michnova paláce. Namítl, že správní orgán by si měl ověřit skutečný stav a opatřit věrohodné podklady. Nestalo by se pak, že by používal i chybnou terminologii, kdy homolovitý objekt má půdorysný tvar oválu nikoli elipsy. Dodal, že se jedná primárně o objekt nového hlavního vstupu, nad kterým je navržena akrobatická tělocvična, přičemž tento fakt je

v prvostupňovém rozhodnutí uveden velmi nepřesně. Žalovaný se pak s těmito pochybeními v napadeném rozhodnutí vůbec nevyrovnává.

22. K samotným dálkovým a blízkým pohledům na řešené místo žalobce namítl, že z míst uvedených v napadeném rozhodnutí není nový objekt (reálně jde pouze o věž) možné vidět. Tato skutečnost byla zřejmá již při konzultacích s „konzultační skupinou“ pražského územního odborného pracoviště NPÚ, která si také vyžádala zákresy návrhu do dálkových pohledů z terasy Pražského hradu a z Petřína. Z běžné úrovně lidské postavy to totiž nebylo možné. Ukázalo se, že okolní objekty jsou často o dost vyšší než původní Michnův palác, a aby bylo vůbec možné ukázat působení tvaru nově vloženého objektu, musel žalobce udělat zákres z úrovně špičky nejvyšší věže chrámu svatého Víta, Václava a Vojtěcha a Petřínské rozhledny, které pochopitelně nejsou přístupné veřejnosti a nemohou mít vliv na pohledové řešení. Obdobné platí u zákresu do fotografie ze Smetanova nábřeží, který si vyžádal správní orgán I. stupně. Bylo to v době, kdy stromy ještě nebyly olistněné, ale protože je v tomto místě pohled možný pouze přes čtyři různě vzdálené řady vysokých stromů, lze řešený prostor ve skutečnosti zahlédnout jen ze dvou míst celého nábřeží, a i tak žalobce musel stromy na fotografii vymazat, aby vůbec bylo možné demonstrovat, jak by to vypadalo, kdyby něco vidět bylo. Rovněž pohled z mostu Legií a Smetanova nábřeží nezasahuje do stávající kompozice, neboť stromy na Střeleckém ostrově a na Kampě jsou reálně vyšší než řešené objekty, a to i když nemají listy. Jejich větve jsou v několika různě vzdálených řadách a vytváří neprůhlednou bariéru. Pohled z věže kostela sv. Mikuláše je odstíněn objektem gymnázia Jana Nerudy, které je nezanedbatelně vyšší. Žalobcem byl kontrolován i pohled ze Staroměstské věže Karlova mostu, přičemž i v období vegetačního klidu je prakticky nemožné řešené místo vůbec najít. U Malostranské věže Karlova mostu se také jedná o pohled přes několik vyšších objektů.
23. Žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí vychází ze skutkového stavu před úpravami návrhu studie a argumentace v neprospěch schválení je zčásti v rozporu s realitou návrhu i místa a zčásti uměle přizpůsobená nesprávným tvrzením.
24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby, neboť ji nepovažuje za důvodnou. Vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Dále uvedl, že stanovení podmínek v případě vyslovení přípustnosti záměru se může uplatnit pouze tam, kde orgán památkové péče posoudí zamýšlené práce v jejich celkovém rozsahu jako přípustné z hlediska zájmů památkové péče, avšak považuje za nezbytné pro jejich provedení nebo další přípravu (jako celku) stanovit podmínky, které mohou směřovat výlučně k ochraně kulturně historických hodnot, jež je nezbytné v konkrétním případě zachovat. Pokud NPÚ stanovil jako podmínku pro přípustnost přípravy záměru požadavek prověření možnosti provedení hmotových korekcí novostavby věže včetně jejího možného snížení, nejednalo se o podmínku přípustnosti původního záměru, nýbrž de facto o požadavek na úpravu, tj. změnu hmoty novostavby věže, tj. změnu předloženého záměru. Po takové korekci – změně by se jednalo o záměr s jinými parametry, tj. záměr odlišný.
25. Vzhledem k tomu, že řízení o vydání závazného stanoviska je řízením zahajovaným výlučně na žádost oprávněného subjektu, není orgán památkové péče oprávněn měnit předmět řízení. Tím, kdo určuje předmět a rozsah řízení, je vždy žadatel o vydání závazného stanoviska. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí tedy správně konstatoval, že taková

podmínka NPÚ zakládá důvod k vyloučení záměru, protože představuje odlišné řešení, než které je obsaženo v předloženém návrhu.

26. Žalovaný zopakoval, že tvrzení žalobce ohledně úpravy studie v červenci 2021 na základě doporučení Památkové rady z jejího zasedání dne 22. 4. 2022 nemá oporu ani ve správním spisu, ani ve vyjádření odborné organizace státní památkové péče. Pokud odborná organizace státní památkové péče požadavky na hmotovou úpravu záměru výslovně uvedla ve svém vyjádření ze dne 14. 2. 2022, tj. poté, kdy již byly podle žalobce tyto úpravy do studie zapracovány, není zřejmé, z jakého důvodu žalobce v rámci seznámení s podklady pro rozhodnutí tuto skutečnost nerozporoval. Žalobce byl jako účastník správního řízení povinen hájit svá práva primárně ve správním řízení na prvním stupni. Pokud se podle žalobce jednalo o pochybení NPÚ při vyhotovení písemného vyjádření, jak nyní v žalobě dovozuje, měl možnost na toto pochybení v rámci seznámení se s podklady v řízení na prvním stupni upozornit.
27. K požadovanému archeologickému průzkumu žalovaný uvedl, že nezastavěné plochy areálu jsou na seznamu významných archeologických ploch PPR, což rozsah navrhovaných suterénů nerespektuje. Správní orgán I. stupně proto doporučil prověřit možnost výstavby v těchto plochách, tzn. provést zjišťovací archeologický výzkum, z něhož vyplyne rozsah a stupeň dochování archeologických terénů. V dané fázi přípravy záměru sice ještě nelze hovořit o záchranném archeologickém výzkumu, který by byl navázán až na vznik oprávnění realizovat zamýšlené práce, typicky ve vazbě na nabytí právní moci aktu stavebního úřadu, je však v zájmu stavebníka, aby zjistil, zda je připravovaný záměr z hlediska archeologie proveditelný. Stavebník by tak již nyní měl zajistit provedení zjišťovacího archeologického výzkumu pomocí sond, které zmapují situaci, a ze získaných informací bude moci být odhadnuta náročnost archeologického výzkumu. Žalobce by měl minimálně iniciovat uzavření dohody ve smyslu § 22 odst. 1 památkového zákona. Účelem zjišťovacího výzkumu je určení charakteru, rozsahu a důležitosti archeologických památek ohrožených zamýšlenou stavební činností, a tudíž určených k následné záchranné další výzkumem. Jedná se o zvláštní kategorii archeologických výzkumů, jejichž základním účelem je záchrana informací o lokalitě a záchrana archeologických nálezů, které by mohly být ohroženy nebo zničeny v důsledku stavební nebo jiné činnosti prováděné na území s archeologickými nálezy. Rozsah záchranného archeologického výzkumu je tedy primárně určen rozsahem stavební či jiné činnosti (typicky zemních prací), jež má být na území s archeologickými nálezy prováděna (nikoli tedy vědeckými potřebami a podobně). Zdůraznil, že žádný dokument, týkající se zadání zjišťovacího archeologického výzkumu, součástí správního spisu není.
28. Žalovaný konstatoval dále, že při zjišťování viditelnosti objektu jak z blízkých, tak dálkových pohledů vycházel MHMP OPP z vlastního šetření a obhlídky místa. Jedná se rovněž o skutečnosti známé MHMP OPP z jeho úřední činnosti, zahrnující soustavné posuzování přípustnosti stavebních záměrů na území Pražské památkové rezervace. Žalovaný nemá důvod o správnosti závěrů správního orgánu I. stupně pochybovat, a to tím spíše, že žalobce nijak jejich mylnost a rozpor se skutečností neprokázal.
29. K námitce, že si orgány památkové péče nárokují rozhodovat dle své vrchnostenské libovůle, žalovaný zdůraznil, že posuzování přípustnosti nebo nepřípustnosti konkrétního

záměru obnovy kulturní památky je podle § 14 odst. 1 památkového zákona proces, ve kterém má správní orgán významný prostor pro správní uvážení. Posuzování míry historických, urbanistických i architektonických hodnot je vždy do jisté míry projevem subjektivního vnímání hodnotitele. Jelikož památková péče není oborem exaktním, jsou jednotlivá kritéria hodnocení přípustnosti obtížně kvantifikovatelná. Zákonným znakem rozhodování správního orgánu je však vždy patřičná úroveň odbornosti, tj. správní uvážení je založeno na odborné kompetenci a je opřeno o relevantní odborná hlediska. Správní uvážení se v žádném případě nedá vykládat jako libovůle správního orgánu při jeho rozhodování, nýbrž se vždy musí pohybovat v zákonných mezích. Správní orgán musí přijaté řešení odůvodnit v souladu se zákonem. Této povinnosti MHMP OPP dostál. Dodal, že to, že se žalobce domáhá jiného hodnocení daného skutkového stavu věci, resp. jiného rozhodnutí, neznamená, že prvostupňové rozhodnutí je nesprávné.

30. Žalovaný dále konstatoval, že vzhledem k tomu, že záměr byl zachycen pouze ve studii, bez podrobností projektové dokumentace pro řízení před stavebním úřadem, závazné stanovisko bylo vydáváno jako správní rozhodnutí podle § 67 a násl. správního řádu. Nebylo tudíž vydáváno v režimu ustanovení § 149 správního řádu jako podklad pro navazující rozhodnutí stavebního úřadu. Uvedl, že správní řízení je ovládáno zásadou písemnosti. Závazné stanovisko bylo MHMP vydáno ve formě správního rozhodnutí na základě hodnocení podkladů shromážděných ve správním řízení a skutečností, v něm prokázaných. Jakékoli neformální jednání, schůzky, konzultace a prezentace s NPÚ a zmiňovanou „konzultační skupinou“, která žalobce inicioval mimo správní řízení, resp. před jeho zahájením, nemohly předznamenat vydání kladného závazného stanoviska. Rovněž dokumenty zasílané NPÚ prostřednictvím e-mailů, pokud je MHMP OPP neobdržel způsobem předvídaným správním řádem, nemohly být součástí podkladů, tvořících správní spis.
31. Žalovaný dodal, že převážnou a zbývající část žaloby tvoří zopakování tvrzení uplatněných již v odvolání žalobce, na něž bylo napadeným rozhodnutím věcně reagováno. Žalovaný proto též odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i prvoinstančního rozhodnutí.
32. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na své žalobní argumentaci. Uvedl, že žalovaný argumentuje vnitřně rozporně, pokud uznává, že se jednalo o podmínku v rámci posouzení žádosti jako přípustné, vzápětí však tvrdí, že se vlastně nejednalo o podmínku, nýbrž o jakousi „žádost“ o prověření možnosti provedených hmotových korekcí novostavby věže včetně jejího možného snížení. Co se míní „prověřením možnosti“ žádný z orgánů neobjasnil. Zopakoval, že správní orgán nepostřehl, že požadavek na hmotovou korekci byl do studie již zapracován. Je zjevné, že správní orgán I. stupně rozhodoval podle staré verze studie, a nikoli podle verze mu naposledy k rozhodnutí předložené.
33. Žalobci, který inicioval provedení archeologického průzkumu, není zřejmé, jak se taková „iniciace“ prokazuje v této fázi správního řízení. Ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona o žádné „iniciaci“ archeologického průzkumu ve fázi schvalování studie nehovoří.
34. Žalovaný podle žalobce ve vyjádření nesdělil nic jiného, než že nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů správního orgánu I. stupně. Takové odůvodnění je zcela

nepřezkoumatelné, zvláště za situace, kdy závěry MHMP OPP týkající se dálkových pohledů jsou ověřitelně chybné.

35. Žalobce zdůraznil, že správní orgán sice není vázán návrhy účastníků, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Není sporu o tom, že správní orgán o všech listinách a podkladech z četných schůzek věděl.
36. V duplice, kterou reagoval na repliku, žalovaný poukázal na to, že žalobce zčásti opakuje a rozvádí argumenty uvedené již v žalobě, zčásti pak prokazuje nepochopení skutečností, které žalovaný ve vyjádření uváděl. Z repliky je patrné, že žalobce nerozlišuje mezi povahou písemného vyjádření NPÚ a povahou závazného stanoviska vydaného správním orgánem památkové péče podle § 14 odst. 1 památkového zákona. Písemné vyjádření odborné organizace státní památkové péče je pouze jedním z podkladů pro závazné stanovisko. Tento obligatorní podklad pak správní orgán hodnotí podle své úvahy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. NPÚ není správním orgánem vydávajícím závazné stanovisko podle § 14 odst. 1 památkového zákona. Pokud tedy NPÚ vyslovil jako „podmínku“ pro přípustnost přípravy záměru požadavek prověření možnosti provedení hmotových korekcí novostavby věže včetně jejího možného snížení, nejednalo se ve skutečnosti o základní podmínku přípustnosti přípravy původního záměru ve smyslu § 14 odst. 3 památkového zákona, nýbrž o požadavek na odlišné než předložené řešení. Taková „podmínka“ formulovaná odbornou organizací památkové péče proto nemohla být vyslovena jako podmínka pro další přípravu prací v závazném stanovisku. Žalobce proto dospěl k mylnému závěru, podle kterého orgán památkové péče posoudil práce v celkovém rozsahu jako přípustné a stanovil podmínku“.
37. Usnesením ze dne 15. 2. 2024 č.j. 15 A 8/2023-49 (dále jen „usnesení ze dne 15. 2. 2024“) soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s odmítl, neboť dospěl k závěru, že napadené závazné stanovisko není z materiálního hlediska rozhodnutím, které by bylo samostatně přezkoumatelné.
38. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 4. 2025 č.j. 8 As 62/2024-29 usnesení ze dne 15. 2. 2024 zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Konstatoval, že Městský soud v Praze opomněl uvážit o tom, že pokud je skutečně správný jeho závěr, že správní orgány nesprávně postupovaly podle části druhé správního řádu, podle které také svá rozhodnutí vydaly, šlo by o rozhodnutí nezákonná. Jednalo by se o situaci, kdy by správní orgány nesprávně posoudily formu správního aktu a vydaly samostatná rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, aniž by pro to byly splněny podmínky. Pakliže by Městský soud v Praze setrval na vysloveném závěru, že se nejedná o rozhodnutí, uváží o použití § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. i bez výslovné žalobní námitky. Nejvyšší správní současně poukázal na vývoj judikatury ohledně toho, zda má v případě ideového záměru správní orgán I. stupně vydat závazné stanovisko formou správního rozhodnutí.
39. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 17. 6. 2025, oba účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce odkázal na žalobní argumentaci a repliku k žalobě. Žalovaný též plně odkázal na svá vyjádření k žalobě a replice žalobce a odůvodnění napadeného rozhodnutí.

40. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

41. Podle § 14 odst. 1 památkového zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *zamýšlí-li vlastník kulturní památky provést údržbu, opravu, rekonstrukci, restaurování nebo jinou úpravu kulturní památky nebo jejího prostředí (dále jen "obnova"), je povinen si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památku, závazné stanovisko krajského úřadu.*
42. Podle § 14 odst. 2 památkového zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, prodejnímu stánku, konstrukci a zařízení pro slavnostní výzdobu a osvětlení budov, jejichž umístění nepřesáhne 30 po sobě jdoucích dnů, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).*
43. Podle § 14 odst. 3 památkového zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *v závazném stanovisku podle odstavců 1 a 2 se vyjádří, zda práce tam uvedené jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné, a stanoví se základní podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést. Základní podmínky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru.*
44. Podle § 14 odst. 6 památkového zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *orgán státní památkové péče příslušný podle odstavců 1 a 2 vydá závazné stanovisko po předchozím písemném vyjádření odborné organizace státní památkové péče, se kterou projedná na její žádost před ukončením řízení návrh tohoto závazného stanoviska. Písemné vyjádření předloží odborná organizace státní památkové péče příslušnému orgánu státní památkové péče nejpozději ve lhůtě 20 dnů ode dne doručení žádosti o jeho vypracování, nestanoví-li orgán státní památkové péče ve zvlášť složitých případech lhůtu delší, která nesmí být delší než 30 dnů. Pokud ve lhůtě 20 dnů nebo v prodloužené lhůtě příslušný orgán státní památkové péče písemné vyjádření neobdrží, vydá závazné stanovisko bez tohoto vyjádření.*
45. Podle § 22 odst. 1 památkového zákona *archeologický ústav a oprávněné organizace jsou povinny před zahájením archeologických výzkumů uzavřít dohodu s vlastníkem (správcem, uživatelem) nemovitosti, na které se mají archeologické výzkumy provádět, o podmínkách archeologických výzkumů na nemovitosti. Nedojde-li k dohodě, rozhodne krajský úřad o povinnostech vlastníka (správce, uživatele) nemovitosti strpět provedení archeologických výzkumů a o podmínkách, za nichž archeologické výzkumy mohou být provedeny.*
46. Podle § 22 odst. 2 památkového zákona *má-li se provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy, jsou stavebníci již od doby přípravy stavby povinni tento záměr oznámit Archeologickému ústavu a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území*

záchranný archeologický výzkum. Je-li stavebníkem právnická osoba nebo fyzická osoba, při jejímž podnikání vznikla nutnost záchranného archeologického výzkumu, hraď náklady záchranného archeologického výzkumu tento stavebník; jinak hraď náklady organizace provádějící archeologický výzkum. Obdobně se postupuje, má-li se na takovém území provádět jiná činnost, kterou by mohlo být ohroženo provádění archeologických výzkumů.

47. Podle § 44a odst. 3 památkového zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *závazné stanovisko podle § 14 odst. 1 a 2, je-li vydáno orgánem státní památkové péče ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad podle zvláštního právního předpisu, je samostatným rozhodnutím ve správním řízení, jinak je úkonem učiněným dotčeným orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem. Stanoviska uplatněná k politice územního rozvoje a územně plánovací dokumentaci nejsou správním rozhodnutím.*
48. Podle § 50 odst. 1 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*
49. Podle § 50 odst. 3 správního řádu *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*
50. Podle § 50 odst. 4 správního řádu, *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*
51. Podle § 67 odst. 1 správního řádu *rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.*
52. Podle § 67 odst. 2 správního řádu *rozhodnutí se vyhotovuje v písemné formě. Rozhodnutí se písemně nevyhotovuje, stanoví-li tak zákon; výroková část takového rozhodnutí, podstatné části jeho odůvodnění a poučení o oprávněm prostředku se pouze vyhlásí a do spisu se učiní záznam, který obsahuje výrokovou část, odůvodnění, datum vydání, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.*
53. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
54. Soud má v první řadě za to, že napadené rozhodnutí, resp. prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno podle § 44a odst. 3 památkového zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2023) jako samostatné rozhodnutí, které je přezkoumatelné podle § 65 a násl. s.ř.s. Žalobce u ústního jednání k dotazu soudu uvedl, že předmětnou žádost podal z toho důvodu, aby ještě před tím, než vynaloží další náklady na přípravu zamýšleného záměru, získal prvotní posouzení přípustnosti realizace navrhovaného řešení. Soud k tomuto dodává, že součástí správního spisu, resp. žádosti není projektová dokumentace, přičemž v žádosti je též uvedeno, že termín realizace obnovy se předpokládá od roku 2027. Dle názoru soudu i tyto skutečnosti

dokládají, že účelem podané žádosti nebylo získání závazného stanoviska z důvodu navazující rozhodovací pravomoci stavebního úřadu, nýbrž předběžné zhodnocení návrhu z hlediska jeho případné realizace v budoucnosti. Zároveň je nutno podotknout, že o samotné formě napadeného rozhodnutí, resp. prvoinstančního rozhodnutí, není mezi účastníky sporu, kdy navíc po vydání závazného stanoviska následovalo odvolací řízení a nikoli správní řízení, ve kterém by rozhodoval stavební úřad (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020 č. j. 2 As 234/2020-21). Soud proto přistoupil vlastnímu posouzení žalobních námitek.

55. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, je třeba předeslat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, v němž nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23, bod 10).
56. Z napadeného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, jsou zřejmé důvody, které žalovaného vedly k zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvoinstančního rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není obsaženo toliko v jednom krátkém odstavci, jak žalobce namítá. Žalovaný se zabýval jednotlivými odvolacími námitkami a uvedl, jakými úvahami se řídil při aplikaci právních předpisů v rámci vypořádání těchto námitek. Pouhý nesouhlas žalobce s výkladem, který k pojmu „hmotová korekce“ zaujaly správní orgány, neimplikuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost nelze shledat ani v úvaze, resp. závěrech správního orgánu vztahujících se k otázce (ne)provedení archeologického průzkumu. Za problematické z hlediska přezkoumatelnosti soud rovněž nepovažuje konstatování žalovaného, že rozhodující správní orgán je oprávněn dospět k odlišnému závěru, přestože by NPÚ vyslovil přípustnost předloženého záměru. Jedná se toliko o dokreslení právního rámce, v němž se příslušný správní orgán může pohybovat v řízení o vydání závazného stanoviska podle § 14 památkového zákona. Zároveň není pravdou, že by správní orgány nedospěly k žádnému vlastnímu závěru (k tomu viz dále).
57. Jelikož napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, přistoupil soud k meritornímu vypořádání žalobních námitek.
58. Soud nejprve považuje za potřebné uvést, že písemné vyjádření NPÚ je podkladem, který si musí orgán památkové péče povinně vyžádat. Toto písemné vyjádření má povahu důkazu, přičemž památkový zákon ani správní řád nestanoví, že je pro orgán památkové péče závazné. Správní orgán, který na žádost vlastníka kulturní památky (či vlastníka nebo uživatele definovaného v § 14 odst. 2 památkového zákona) rozhoduje o vydání závazného stanoviska, hodnotí písemné vyjádření v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu podle své úvahy. S ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů není orgán památkové péče vázán závěry, k nimž dospěl NPÚ v písemném vyjádření. Musí však s písemným vyjádřením naložit jako s kterýmkoli jiným důkazem. Musí jej zhodnotit, a dojde-li k jinému závěru,

než který je formulován v písemném vyjádření, musí správní orgán vysvětlit, proč se tak stalo a o jaké podklady a úvahy opřel odlišný závěr.

59. Na tomto místě považuje soud za potřebné předeslat, že správní úvaha představuje zákonem danou možnost správního orgánu zvolit na základě skutkových okolností projednávaného případu jedno ze zákonem předpokládaných řešení. Z rozhodnutí správního orgánu musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004 č. j. 3 As 24/2004-79). Limity vyplývají z právní normy, která správní uvážení zakotvuje, a jsou nezbytné pro zachování právní jistoty, zamezení svévole a pro předvídatelnost rozhodování správního orgánu. Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003 č. j. 5 A 139/2002-46).
60. V návaznosti na právě uvedené soud připomíná, že MHMP OPP v prvoinstančním rozhodnutí (zejména na straně 8 až 9) vyložil důvody, pro které považuje návrh na nepřipustný. Z tohoto odůvodnění je zřejmé, že správní orgán I. stupně se neztotožnil s písemným vyjádřením NPÚ. V rámci svých úvah mimo jiné zdůraznil, že navržená homolovitá stavba s plochou střechou by narušila identitu místa, které zahrnuje nezaměnitelné prvky historického vývoje i urbanistického zachování objektů z doby jejich výstavby tak, jak byly zachovány v době prohlášení PPR a zapsány do seznamu památek UNESCO. Návrh nemá prostorovou kontinuitu a nereflexuje hodnotu místa. Jeho uplatnění by bylo na úkor historických objektů, na stávající architekturu by navazoval rušivě.
61. Správní orgán přitom vyzdvihl, že Michnův palác je jednou z prvních barokních rezidencí svého druhu v Praze a jeho zahradní průčelí bylo od počátku komponované jako dominantní a pohledové s tím, že jeho součástí byl volný prostor, který pokračoval přes ostrov Kampa až k řece. Průčelí se tak uplatňovalo nejen v dálkových pohledech přes řeku. Respekt k této pohledové dominanci se stal jedním ze základních rysů projektu adaptace Michnova paláce pro potřeby Sokola ve 20. letech 20. století. Návrat k pohledovému uplatnění barokního průčelí je výsledkem rozhodnutí architekta adaptace, které se i s odstupem sta let jeví jako správné a památkově přínosné. Postavení vysoké homolovité věže před průčelí ruší nejen jeho barokní výtvarné kvality, ale je také v rozporu s harmonickou kompozicí, jež vznikla z přestavby ve 20. letech 20. století. S ohledem na to, že MHMP OPP přísluší hodnotit návrh v propojení s architekturou a místem, správní orgán I. stupně uzavřel, že návrh svým současným výrazným designováním obalu požadovaného prostoru bude v rozporu zejména s kontextem místa, který by byl návrhem významně zasažen a zcela změněn ve svém charakteru.
62. Žalovaný, který přezkoumal odvolací námitky v intencích ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, neshledal v závěru, že příprava předloženého záměru je z hlediska chráněných hodnot objektu i hodnot památkové rezervace nepřipustná, skutkové či právní nedostatky. Nutno

podotknout, že žalobce neuplatnil žádnou konkrétní žalobní námitku proti hodnocení nepřipustnosti návrhu z hlediska jeho zasazení do památkové rezervace a z hlediska jeho architektonické diskontinuity s dominantou Michnova paláce. V této souvislosti je takřka (relevantně věcně) bezobsažná námitka, v níž žalobce jen proklamativně konstatuje, že *„si orgány památkové péče nárokují rozhodovat dle své vrchnostenské vůle“*. Soudu není zřejmé, z jakých konkrétních úvah uvedených v odůvodnění napadeného či prvoinstančního rozhodnutí a také proč žalobce dovozuje, že se správní orgány dopustily libovůle při posuzování přípustnosti záměru ve smyslu § 14 odst. 3 památkového zákona. Naopak soud souhlasí s žalovaným, že při rozhodování o přípustnosti návrhu na vydání závazného stanoviska podle památkového zákona má významný podíl správní uvážení. V jeho rámci je správní orgán povinen hodnotit zejména historický, urbanistický i architektonický kontext dané lokality ve vztahu k uvažovanému záměru a jeho souladu se sledovaným zájmem státní památkové péče. Zákonodárce svěřil toto rozhodování do rukou specializovaného správního orgánu, který disponuje odborným aparátem, jež je kompetentní pro posuzování otázek v oblasti památkové péče. Tato oblast je nepochybně velmi široká a zároveň vyžaduje hodnocení kritérií, která však nelze předem definovat a kvalitativně či kvantitativně vymezit jako veličiny, jejichž prostá existence nebo absence by měla mít výlučný význam pro závěr o přijatelnosti/nepřijatelnosti posuzovaného záměru. Soud tak souhlasí s žalovaným, že *„posuzování míry historických, urbanistických i architektonických hodnot konkrétních objektů a lokalit je ze své podstaty vždy do jisté míry projevem subjektivního vnímání hodnotitele“*. Tento nutný a logický subjektivní aspekt hodnocení zájmů státní památkové péče však nemůže sám o sobě znamenat, že závěry, k nimž správní orgány dospěly, jsou nepravdivé. Námitka, že žalovaný i orgán I. stupně *„i za cenu uvádění nepravdivých závěrů v podstatě znemožňuje stavební úpravy v takovém rozsahu, aby byla zajištěna funkčnost nemovitostí žalobkyně“*, je jen nepodložené a zcela nekonkrétní tvrzení. Žalobce jednak nikterak nezpochybňoval odbornou kompetentnost pověřených oprávněných osob, jednak nerozporoval pravdivost historických či architektonických údajů, z nichž správní orgány vycházely. Zároveň vůbec nevysvětlil, co míní funkčností nemovitosti a proč by posuzovaný záměr měl být jediným možným řešením, jak v poměrech renovace nemovitosti zajistit její konkrétní využití. Nutno též poznamenat, že žalobce ani v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí uvedené nenamítal. Pouhé přesvědčení žalobce, že památková péče by měla pomáhat hledat nový význam kulturních památek tak, aby odpovídal potřebám jejich využití, není samo o sobě způsobilé vyvrátit či zpochybnit předmětnou úvahu správních orgánů. Lze tak shrnout, že žalobce žádné relevantní námitky proti nosnému a klíčovému závěru o nepřipustnosti návrhu neuplatnil.

63. Důvodná není ani námitka, že správní orgány zkreslují obsah správního spisu a průběžné zapracování požadavků a podmínek do návrhu. Předně je nutno zdůraznit, že předmětné řízení je řízením o žádosti žalobce, nikoli řízením, které by bylo možné zahájit z úřední moci. Je proto primárně v zájmu žalobce, aby ke své žádosti doložil vše, čím ji chce podpořit. Naproti tomu správní orgán v řízení o žádosti zjišťuje zejména okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Této povinnosti správní orgán I. stupně v nyní posuzovaném řízení plně dostál, neboť si v souladu s § 14 odst. 6 památkového zákona vyžádal písemné vyjádření NPÚ. Zde je vhodné poznamenat, že NPÚ předkládá orgánu památkové péče toliko své konečné vyjádření, nikoli svůj podkladový materiál, který pro své vyjádření shromáždil a z něhož vycházel. Pokud měl žalobce za to, že pro účely posouzení žádosti je

třeba dokládat komunikaci s NPÚ či „konzultační skupinou“, mohl bezesporu tyto dokumenty sám předložit či navrhnout, aby si konkrétní listiny a dokumenty vyžádal správní orgán. Pakliže tak žalobce neučinil, nemůže spoléhat na to, že správní orgán bude hodnotit obsah listin, které nejsou součástí správního spisu, resp. že správní orgán bude tyto listiny do spisu opatřovat z vlastní iniciativy. Ostatně žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván podle § 36 odst. 3 správního řádu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí. Žalobce tedy mohl zjistit, jaké podklady z jeho pohledu významné pro posouzení žádosti ve správním spisu nejsou založeny. To platí zejména pro doložení tvrzení, že žalobce poptal zpracování zjišťovacího archeologického průzkumu. Soud ověřil, že se ve správním spisu nenachází žádný doklad o tom, že žalobce tento zjišťovací archeologický průzkum pro účely budoucí realizace záměru zajistil. Správní orgány tedy obsah správního spisu nezkreslily, neboť listiny, o kterých se žalobce zřejmě domníval, že jsou součástí správního spisu, v něm založeny nejsou.

64. Z právě uvedeného zároveň vyplývá, že správní orgány nemohly jakkoli reflektovat a vyhodnotit, zda žalobce průběžně zohledňoval požadavky a podmínky do návrhu studie. Žalovaný v tomto ohledu správně poukázal na obsah vyjádření NPÚ, které nikterak nevypovídá o tom, že by NPÚ posuzoval upravenou studii. Podstatné však dle názoru soudu je to, že správní orgány dospěly k jinému posouzení přípustnosti, resp. nepřípustnosti předmětného návrhu, než bylo stanovisko NPÚ (viz výše). Na tomto místě soud znovu připomíná, že vyjádření NPÚ je sice obligatorním podkladem, který si orgán památkové péče musí vyžádat, nejedná se však o závazný podklad, od něhož by nebylo možné se odchýlit a zaujmout opačný závěr. Jinými slovy řečeno, i pokud žalobce skutečně ke své žádosti předložil již upravenou verzi studie, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které tvoří s prvoinstančním rozhodnutím jeden celek, zřejmé, že správní orgány za klíčové nepovažovaly zachování rozdílu mezi platem brány a terasou, tedy ponechání stávajících tří stupňů za vstupní bránou ze Všehrdovy ulice, nýbrž to, že výrazné designování obalu předmětného záměru, tj. zejména věž s akrobatickou tělocvičnou, by zcela změnilo charakter dané lokality a narušilo harmonickou kompozici, která vznikla adaptací paláce ve 20. letech 20. století. Z tohoto důvodu je nadbytečné zabývat se rozbořem termínu „hmotová korekce“ optikou toho, zda tím NPÚ mínil požadavek, či pouhé prověření možnosti jejího provedení. Pouze *obiter dictum* soud poukazuje na to, že z obsahu vyjádření NPÚ nelze seznat, co přesně měl NPÚ na mysli, jak ve vztahu k použitému výrazu „prověření“, tak i k samotnému rozsahu „nutné“ korekce. Zároveň ani žalobce neupřesnil, v jakých skutečnostech má spočívat hmotová korekce, kterou údajně již provedl a zapracoval do studie přiložené k žádosti. V obecné rovině lze též souhlasit se správními orgány, že podmínka pro budoucí realizaci záměru nemůže fakticky představovat odlišné řešení, než které je v návrhu prezentováno.

65. Zcela nekonkrétní je námitka týkající se zastínění průčelí Michnova paláce. Žalobce jen uvedl, že argumentace v napadeném rozhodnutí je lichá. Tvrdí-li pak, že stanovisko Klubu za starou Prahu je předvídatelné a subjektivní, není soudu jasné, co tímto konstatováním chce žalobce konkrétně namítat. Jak bylo již výše řečeno, správní orgány učinily vlastní (přezkoumatelnou a konzistentní) správní úvahu, na základě které posoudily předmětný návrh jako nepřípustný. Podobný či shodný názor Klubu za starou Prahu a jeho úsilí o „zakonzervování“ historického centra města nemůže změnit nic na tom, že správní orgány řádně odůvodnily zastínění průčelí Michnova paláce zamýšleným záměrem jako nežádoucí.

Pokud žalobce poukazuje na to, že správní orgán popsal půdorys věže jako elipsu a nikoli jako ovál, i v tomto ohledu soudu uniká, jaký vliv by tato terminologická nepřesnost měla mít na nosné závěry správních orgánů. Rozdíl mezi oválem a elipsou je veskrze jen otázka matematicky přesného pojmenování tvaru konkrétního půdorysu (obrazce). Správní orgány přitom hodnotily hmotové a především designové (architektonické) zpracování objektu věže, a nikoli primárně to, na jakém půdorysu je objekt posazen. Soud tak uzavírá, že naprostá obecnost a absence jakékoli věcně relevantní argumentace vylučuje, aby se soud mohl takovou námitkou jakkoli konkrétně zabývat. Není totiž jeho úlohou, aby za žalobce domýšlel konkrétní argumenty a v napadeném rozhodnutí či v postupu správních orgánů sám dohledával nedostatky, jež by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78). Námitka důvodná není.

66. Soud nepřisvědčil ani poslední námitce. Žalobce v ní rozporuje závěry správních orgánů týkající se dálkových a blízkých pohledů a namítá, že ze vzdálenějších míst není možné objekt (věž) vidět. Soud k tomu především uvádí, že správní orgány vyzdvihly historicko-architektonický kontext místa, s nímž je objekt věže v rozporu, neboť postrádá prostorovou kontinuitu s dominantním a pohledovým průčelím Michnova paláce. Žalovaný poukázal na nutnost pohledové ochrany fasády Michnova paláce a nepřípustnost jejího zastínění předmětnou novostavbou. Oba správní orgány pak jako významný akcentovaly zejména zásah do blízkých pohledů, kdy za stěžejní považovaly především pohled přímo z parku Kampa, Smetanova nábřeží a mostu Legií. Žalobce popírá viditelnost objektu věže jednak z terasy Pražského hradu, Petřína a věží Karlova mostu, jednak z bližších míst, a to Smetanova nábřeží a mostu Legií. Soud podotýká, že na všech fotografiích, které žalobce předložil v rámci řízení o žádosti a které jsou součástí správního spisu, je vizualizovaný objekt věže viditelný. Dobrá viditelnost věže je patrna i z (jediné) noční fotografie ze Smetanova nábřeží, přičemž soudu není zřejmé kde konkrétně a zejména proč žalobce údajně vymazal stromy, pakliže by výhled z této části Prahy měl být těmito stromy plně zakrytý, a tudíž pro žalobce taková skutečnost ku prospěchu. Nelze se rovněž ztotožnit s tím, že i v období vegetačního klidu stromy na Střeleckém ostrově a na Kampě vytváří neprůhlednou bariéru, protože by nebylo možné objekt věže spatřit. Žalobce toto své tvrzení ani obdobné tvrzení, že i ze Staroměstské věže není možné řešení místo najít, nedoložil. Naopak z fotografií, které jsou přiloženy ke studii, konkrétně z fotografie označené jako „zákres do fotografie – pohled z okna na nádvoří – stávající stav 30_03_2021“ a fotografie označené jako „zákres do fotografie – pohled z okna na nádvoří(návrh) 01_06_2021“ je zjevné, že stromy v období vegetačního klidu umožňují pohled skrz ně a výhled nezakrývají. Zároveň lze jen stěží popírat, že z pohledu od parku Kampa, případně od řeky (jejího levého břehu) by objekt nebyl přímo viditelný. Žalobci nic nebránilo, aby si opatřil důkazy ke svým tvrzením a tyto předložil správnímu orgánu. Ze skutečnosti, že tak neučinil, nelze dovozovat, že závěry, k nimž správní orgány dospěly ohledně dálkových a blízkých pohledů jsou mylné a v rozporu se skutečností.

67. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

68. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. června 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu